Jeg ku godt holde en lang og tårevædet afskedstale - men det gør jeg ikke. Det fine ved at være socialdemokrat er jo, at det ikke er et spørgsmål om karaten på den gyldne kæde, man bærer - men kvaliteten af den indsats man yder, der afgør ens bidrag til partiets indre og ydre liv. Jeg siger derfor ikke farvel, selvom jeg går af som næstformand.

Men jeg vil gerne sige tak alligevel...

Tak til alle dem, jeg har mødt landet over - Fra slagteriet i Nordjylland til redningsstationen i Gedser. Fra partiforeningsjubilæet i Vestjylland til de bonede konferencegulve i København - bare for at nævne 4 af de mange, mange steder, mit politiske virke indtil nu har bragt mig hen. Alle steder knokler politiske og faglige socialdemokrater rundt og bidrager til kampen for en bedre verden - hver på vores måde.

Også tak til FU og HB - og til medarbejderne på partikontoret og i afdelingerne på Christiansborg.

For det har været 6 hæsblæsende år. Oplevelserne siden har været mange. Fælles for dem har været, at jeg har mødt mennesker, som er lette at holde af og som har meget at bidrage med i kampen mod uretfærdigheden. For den kamp er der jo...:

Dels fordi nye problemer og muligheder hele tiden kommer til - tænk bare på de store udfordringer med formulere os politisk, også partipolitisk, omkring etiske spørgsmål, fordi det ikke længere bare er sådan, at man bliver født, og så dør man noget senere - mere og mere kan gøres for at manipulere begge begivenheder. Og tænk på de moderne paradoxer, hvor tidligere tiders største problemer som brød på bordet og tag over hovedet er aflyst af overvægt og ensomhed...noget, der både er privat og politisk.

Men også fordi der er store og principielle opgaver, vi har taget godt fat på - men hvor meget mangler endnu. Jeg kender synspunktet om, at det, vi ikke gennemførte i de 9 år i regering - det vil vi ikke, eller det magter vi ikke., helt ærligt. Dét kan vi ikke ligge under for. Der er jo en grund til, at vi

genopstillede! Vi vil meget mere, end vi allerede har gjort! :

- For det er stadig sådan, at alt for mange fødes og opvokser med en social bagage der er så tung, at den tynger og begrænser i flere generationer. At bryde mønsteret kalder på en samlet indsats - sundhedsplejersker og folkeskole er helt centralt.

- Det er stadig sådan, at nogle mennesker bliver syge af at gå på arbejde. Derfor har vi brug for en arbejdsskadereform, der ikke kun handler om ulykker og erstatning, men som også handler om forebyggelse og erhvervssygdomme som nedslidning.
- Og det er stadig sådan, at der eksisterer klasseskel: Ude i verden går de i dén grad mellem rig og fattig. Og her i Danmark går de mellem dem, der er aktivt med i samfundslivet - og dem der ikke er det, fordi de er kasseret på et arbejdsmarked. Og blandt dem er der i øvrigt mange flere med en anden etnisk baggrund end dansk, end vi måske går rundt og tænker på til daglig. Og dét burde vi nok. For socialdemokraterne har altid været og skal altid være at finde på de mest udsatte menneskers side - uanset deres baggrund.

Alle disse ting skal vi løse. Både ved at forny os og vores politik og i højere grad finde løsninger, der bygger på medejerskab i befolkningen. Men vi skal også benhårdt prioritere disse problemer i vores politiske løsninger - for regeringen gør det ikke. Det koster penge - og dem skal vi finde på en ansvarlig måde, for regeringen gør det ikke!
Og vi bliver aldrig Venstre minus 10 procent

- for vores sjæl ser anderledes ud. Vores sjæl tager ikke imod dankort - for den ved, at de vigtigste værdier er og bliver dem, der ikke kan måles i penge

Da jeg i disse haller trådte til for 6 år siden var det på en programerklæring om mere sus i skørterne. Det mener jeg sådan set stadig, at vi har brug for. Fornyelsen er en del af det - og gu skal vi forny os - og det gør vi jo også. Vi vælter politiske oplæg ud af hjernekisterne - og nu kommer der et nyt og friskt hold til styre skuden videre, og det er jeg overbevist om, at de vil gøre - og gøre det godt.
Men fornyelsen og vitaliteten handler om vores alle sammens virke - hvad vi gør og hvad vi udstråler. Og sandt er det, at det sker indenfor rammerne af et parti, der er gået hen og blevet en ældre dame.... På mere end 130 år.
Men kender I historien om den gamle dame med den lilla hat? Den handler om, at mens

kvinden er ung er hun dybt optaget af, hvordan hun ser ud. Nar hun bliver lidt ældre accepterer hun sig selv bedre - og forventer af andre, at de gør det samme. Og når hun bliver gammel er hun fast besluttet på at få det hele med og gøre alt det, hun finder vigtigt - og ta' r sin lille lilla hat på og går ud i verden og gør, som hun vil - uanset hvad andre tænker. Og moralen er: Måske sku vi alle sammen investere i den

dér lilla hat noget før vores 70 års fødselsdag...
Som parti skal vi tænke på, hvad andre tænker - store hjerter og gode viljer er nødvendige, men ikke tilstrækkelige for at regere Danmark på en ordentlig måde.
Men vi skal først og fremmest være os selv bekendt.
Så mit råd er fortsat: Op med skørterne, partikammerater. Vis benene frem - uanset om det er lamseben m/k eller de er fyldt med åreknuder - vi har ikke noget at skamme os over! Politik skabes ved at diskutere og ved at lytte - men politik kræver også, at vi har vores meningers mod. Vi skal lade meninger brydes og vise vejen ind i fremtiden.
Rigtig god arbejdslyst til det nye ledelseshold - og til os alle sammen.